

Gabriel Morales. Cuba

D'AQUÍ • I D'ALLÀ. Viatjar podria ser el meu segon nom. Però si hem de parlar de formalitats, el meu nom oficial és Gabriel Morales. Vaig venir als 15 anys a Manresa des de Cuba. Tot i costar-me reconèixer-ho ara, als 22, les emocions em van desbordar el dia que vaig venir cap aquí. Un avi i unes maletes plenes d'enyorança. Sens dubte, l'altitud d'aquella màquina em feia sentir poderós.

«M'adono que estic entre dues cultures diferents, amb especialitats diverses, però ja no em reconec sense l'una i l'altra. Ara les dues són part de mi»

En el meu temps lliure realment soc molt rutinari. Soc d'aquest tipus de persones que s'ho passa bé jugant al billar amb els amics o sortint a fer el cafè. M'agrada apreciar el que tinc aquí, molt diferent a escala cultural del que hi ha allà. És cert que el billar és una cosa internacional, però jugar amb gent d'aquí i d'allà és diferent. A vegades, això em recorda a casa. Una altra diferència que em fascina és el clima. Són totalment oposats. Allà fa un altre tipus de calor, molta més, si es pot dir. Però penso que són diferències maques, que marquen personalitat.

Enyoro el que tenia allà, però també he creat aquí una família que allà no hauria existit. Sempre, quan estic entre els amics, m'agrada explicar anècdotes de quan era petit. Em fan recordar que tinc un origen i que, si qualsevol dia ho necessito, Cuba estarà allà per a mi. El meu avi és especial. El trobo molt a faltar. És difícil quan t'aferres a una família que tens a milers de quilòmetres de distància.

«Ara practico senderisme en els meus temps lliures. I en múltiples ocasions, gaudeixo de la neu que a Cuba no coneixia»

Aquí he trobat una passió que no havia conegut mai allà. No sé si és pels amics o per la cultura, però he descobert un món. Ara practico senderisme en els meus temps lliures. I en múltiples ocasions, gaudeixo de la neu que a Cuba no coneixia. M'he aficionat a una cosa que desconeixia i ara és pràcticament una via d'escapament. Quan surto de la feina, no m'ho penso gaire. Potser és cosa del clima, allà a Cuba és impossible anar a la neu.

Allà feia altres coses com ballar o divertir-me al carrer amb els meus amics. Aquí, visc en un món totalment diferent. Certament aquí hi ha més llibertat, fet que recordo cada vegada que arribo al cim d'una muntanya. Valoro i m'adono que estic entre dues cultures diferents, amb especialitats diverses. Però el Gabriel ja no es reconeix sense l'una i l'altra. Ara totes dues són part de mi.